

NIET -
ONTVANKELIJK

ONGEGROND/
AFGEWEZEN

Verzekeringsarts adviseert arbeidsrelatie te beëindigen

Een verzekeringsarts concludeert dat er geen medische redenen zijn om de arbeidsongeschiktheid van een werknemer te continueren. Hij dringt aan op een gesprek tussen zijn patiënt en diens werkgever en hoopt zo een tijdens de ziekteperiode ontstaan conflict op te lossen. Die ontmoeting komt er, bij de arts thuis en onder zijn begeleiding. Twee dagen later meldt de werknemer zich beter en wordt een vaststellingsovereenkomst getekend om het

arbeidscontract te ontbinden. Later die maand krijgt de werknemer acute hartklachten. Bij de kantonrechter probeert hij tevergeefs de vaststellingsovereenkomst wegens dwaling te laten vernietigen. Dan volgt de tuchtzaak. Het regionaal tuchtcollege geeft klager gelijk dat de arts verwarring heeft laten ontstaan over zijn rol, de grenzen van zijn taak als (arbo)arts te zeer heeft opgegrekt en zich een beter beeld had moeten vormen van de gezondheid van de

werknemer. Hoewel de arts in hoger beroep stelt dat hij terughoudend was in zijn advies om de arbeidsrelatie te beëindigen, vindt het Centraal Tuchtcollege zijn inmenging voldoende bewezen en verwerpelijk, en verwijst naar de Werkwijzer Arbeidsconflicten. De eerder gegeven berisping vindt het college daarom nog steeds 'passend en geboden'.

Eva Nyst, journalist
mr. Josine Janson, adviseur gezondheidsrecht

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg d.d. 19 maart 2020

(ingekort door redactie Medisch Contact)

Beslissing in de zaak onder nummer C2019.106 van A, wonende te B, appellant, klager in eerste aanleg, tegen C, verzekeringsarts, (destijds) werkzaam te B, verweerder in beide instanties, (...).

01

Verloop van de procedure

A, hierna klager, heeft op 28 augustus 2018 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle tegen de heer C, hierna de verzekeringsarts, een klacht ingediend. Bij beslissing van 22 maart 2019, onder nummer 235/2018, heeft dat college de klacht deels gegrond verklaard, aan de verzekeringsarts voor het gegrond verklaarde deel een berisping opgelegd en geanonimiseerde publicatie van de beslissing gelast.

Klager is van die beslissing tijdig in beroep gekomen. De verzekeringsarts heeft een verweerschrift in beroep ingediend. (...)

02

Beslissing in eerste aanleg

(...)

'2 De feiten

(...) Verweerder is in het BIG-register opgenomen als verzekeringsarts. In de hier ter zake doende periode verrichtte verweerder vanuit de maatschap E (een maatschap van twee verzekeringsartsen en een bedrijfsarts) naast verzekeringsgeneeskundig werk ook bedrijfsgeneeskundige activiteiten. In het kader van die laatste taak zag hij klager voor het eerst op 12 mei 2016. Klager was arbeidsongeschikt sinds 6 april 2016 vanwege een combinatie van fysieke klachten en spanningsklachten. Op dat moment was er ook sprake van pijnklachten aan de rechterenkel. Klager werd hiervoor behandeld. In eerste instantie verergerden de klachten maar op het moment van het spreekuur was er geen pijn. Er was een doorverwijzing naar de reumatoloog. Vanwege de toenemende spanningsklachten die in negatieve zin werden beïnvloed door de ziekte van klagers partner, vond er een verwijzing plaats naar een psycholoog. Verweerder concludeerde dat er geen re-integratiemogelijkheden waren en maakte een vervolgafspraken. Verweerder zag klager vervolgens op 26 mei 2016, 16 juni 2016 en 14 juli 2016 waarbij er nog steeds sprake was van arbeidsongeschiktheid.

Op 22 augustus 2016 noteerde verweerder in zijn verslag onder meer: *“Tijdens de voorgaande spreekuurcontacten is gebleken dat de mogelijkheden in negatieve zin worden beïnvloed doordat tijdens de arbeidsongeschiktheidsperiode een conflictueuze situatie met de werkgever is ontstaan.”* Verweerder was van oordeel dat er sprake was van verstoorde verhoudingen en beoordeelde de arbeidsongeschiktheid vanaf dat moment als volledig situationeel. Verweerder adviseerde vanwege de negatieve invloed van het conflict op de ervaren klachten en beperkingen zowel werkgever als werknemer dringend om hierover in gesprek te gaan. Klager wilde graag bedenktijd alvorens dit gesprek aan te gaan.

Op 23 september 2016 heeft er bij verweerder thuis een gesprek tussen verweerder, de werkgever en klager plaatsgevonden, waarbij klager werd bijgestaan door zijn advocaat. Verweerder heeft aangedrongen op beëindiging van de arbeidsrelatie omdat het voortzetten ervan van negatieve invloed zou zijn op het welbevinden van klager en daarmee niet in zijn belang was. Blijkens zijn verslag van 2 november 2016 concludeerde verweerder dat de klachten en beperkingen op dat moment verder waren afgenomen en dat er gelet op de toenmalige onderzoeksbevindingen geen medische redenen waren om de arbeidsongeschiktheid te continueren. Hij sloot daarmee de bedrijfsgeneeskundige begeleiding af. Klager heeft zich op 4 november 2016 beter gemeld bij zijn werkgever en heeft een vaststellingsovereenkomst ter beëindiging van de arbeidsrelatie getekend.

Op 26 november 2016 meldde klager zich ziek vanwege acute hartklachten. Verweerder noteerde op 28 november 2016 dat deze klachten anders waren dan de eerdere klachten en dat er op dat moment geen re-integratiemogelijkheden waren. Verweerder zag klager voor het laatst op 27 januari 2017.

Klager heeft (vergeefs) een procedure voor de kantonrechter gevoerd om de vaststellingsovereenkomst wegens dwaling te laten vernietigen. Op 20 mei 2017 heeft een andere bedrijfsarts, F, aan de raadsman van klager geschreven dat na de melding op 2 november 2016 dat klager arbeidsgeschikt was, is gebleken dat klager ernstig ziek is. F stelt dat er onbedoeld een verkeerde diagnose is gesteld en dat klager al ver voor de datum van 2 november 2016 ernstig ziek was en met de huidige kennis niet arbeidsgeschikt zou zijn gemeld. Verweerder heeft in reactie daarop kenbaar gemaakt dat hij het standpunt van zijn collega niet deelt.

3 Het standpunt van klager en de klacht

Klager verwijt verweerder – kort weergegeven – het volgende:

1. Verweerder heeft zich ten onrechte uitgegeven als bedrijfsarts. (...)
2. Verweerder is tekortgeschoten in de begeleiding van klager. (...)
3. Verweerder heeft erop aangedrongen om de arbeidsrelatie te

beëindigen, (...).

4. Verweerder heeft in de civiele procedure die klager tegen zijn voormalig werkgever heeft gevoerd, geprobeerd zijn straatje schoon te vegen door een verklaring af te leggen tegenover de advocaat van de werkgever. (...)

5. Verweerder is onduidelijk geweest over zijn rol. (...)

4 Het standpunt van verweerder

Verweerder voert – zakelijk weergegeven – aan dat de verwijten geen stand kunnen houden. (...)

5 De overwegingen van het college

(...) **5.2** Het college ziet aanleiding om eerst klachtonderdelen 1 en 5 te bespreken, omdat in die beide klachtonderdelen het creëren van rolverwarring centraal wordt gesteld. (...)

Het college stelt voorop dat in artikel 17 lid 1 van de Wet BIG is bepaald dat het recht om een specialistentitel te voeren voorbehouden is aan degenen die zijn ingeschreven in het desbetreffende specialistenregister. De aanduiding “bedrijfsarts” is zo’n specialisme. Artsen die niet als zodanig geregistreerd zijn, mogen zich dus slechts (arbo)arts noemen. Wel mogen deze artsen handelingen verrichten op het terrein van de bedrijfsarts, mits die handelingen onder supervisie van een geregistreerd bedrijfsarts plaatsvinden. Dat geldt ook voor verweerder: het gegeven dat hij verzekeringsarts is doet daar niet aan af, omdat verzuimbegeleiding – waar het in deze casus om gaat – bij uitstek het terrein van de bedrijfsarts is. Verweerder heeft een en ander naar het oordeel van het college verzaakt.

Verweerder heeft naar eigen zeggen (klager betwist dit) aan het begin van het eerste consult uitgelegd dat hij geen bedrijfsarts is. Daargelaten of zo’n enkele – in dit geval klaarblijkelijk nooit herhaalde – mondelinge mededeling op dit punt volstaat, heeft verweerder in elk geval verwarring veroorzaakt door zich vervolgens te bedienen van formulieren waarin hij zonder nadere toelichting als bedrijfsarts werd aangeduid. Daarnaast heeft hij ook in zijn verrichtingen die grens overschreden door deze in volledige zelfstandigheid uit te voeren. Dat hij onder eindverantwoordelijkheid en supervisie van de in de maatschap aanwezige bedrijfsarts opereerde, is niet gebleken. Ter zitting heeft verweerder daarover desgevraagd verklaard dat er wel sprake was van enig collegiaal overleg, maar daadwerkelijk en inhoudelijk adequaat toezicht of een duidelijke taakverdeling was er kennelijk niet. (...)

Het klachtonderdeel slaagt.

5.3 Met klachtonderdeel 5 wordt verweerder verweten dat hij zich de rol van mediator in het conflict tussen klager en de werkgever heeft aangemeten.

Het college is met klager van oordeel dat verweerder in het

gesprek dat op 23 september 2016 plaatsvond de grenzen van zijn rol onvoldoende heeft bewaakt. Zijn stelling dat hij slechts als gespreksleider is opgetreden staat haaks op zijn erkenning dat hij op beëindiging van de arbeidsrelatie aandrong. (...)

De slotsom is dat ook klachtonderdeel 5 slaagt.

5.4 Met klachtonderdeel 2 voert klager aan dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar zijn gesteldheid en daarover de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Dat verweerder onvoldoende lichamenlijk onderzoek deed kan naar het oordeel van het college niet worden gezegd. (...)

Ten aanzien van zijn psychische gesteldheid heeft klager echter een punt. Hoewel een (bedrijfs)arts in beginsel niet verplicht is om behandelaars te raadplegen kan dat onder omstandigheden anders zijn. Dat er in dit geval sprake was van een arbeidsconflict dat zijn weerslag op klagers gezondheid had, is evident. De conclusie dat klagers arbeidsongeschiktheid volledig situatief was is echter zeer vergaand, hier had verweerder gelet op de gepresenteerde klachten en het feit dat klager onder behandeling was van een psycholoog niet zonder meer toe mogen concluderen. (...)

Klachtonderdeel 2 slaagt in zoverre. (...)

5.5 Met klachtonderdeel 3 werpt klager de vraag op of verweerder buiten zijn boekje is gegaan door hem te adviseren de arbeidsrelatie te beëindigen. Over de manier waarop verweerder aan het gesprek van 23 september 2016, waarin dit onderwerp aan de orde was, heeft deelgenomen is hiervoor bij de bespreking van klachtonderdeel 5 al het nodige vermeld. Los van die bijeenkomst acht het college het opperen van de mogelijkheid van ontslag door verweerder niet tuchtrechtelijk verwijtbaar. (...)

Het klachtonderdeel treft geen doel.

5.6 Met klachtonderdeel 4 wil klager ingang doen vinden dat verweerder zich in de civiele procedure tussen klager en zijn werkgever heeft gemengd en aldus klagers verlies daarvan heeft veroorzaakt. De klacht slaagt niet. (...)

5.7 Slotsom

De slotsom is dat de klacht voor zover die ziet op het zich ten onrechte uitgeven als bedrijfsarts, het zich schuldig maken aan rolverwarring en het verzaken van onderzoek gegrond zal worden verklaard.

Bij de vraag welke maatregel hier op zijn plaats is, kent het college enerzijds betekenis toe aan de goede intenties van verweerder ten opzichte van klager en aan het feit dat verweerder lering heeft getrokken uit het voorgevallene. Anderzijds heeft hij zich op de keper beschouwd ten onrechte bediend van een beschermde titel en kunnen zijn verrichtingen daarnaast ook inhoudelijk de toets der kritiek niet volledig doorstaan. Het geheel overziend acht het college de maatregel van berisping passend en geboden.'

03

Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven

in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

04

Beoordeling van het beroep

4.1 (...) Het beroep van klager betreft het deel van het tweede klachtonderdeel dat betrekking heeft op het achterwege laten van lichamenlijk onderzoek en de klachtonderdelen drie en vier (...). (...)

4.4 Met betrekking tot het tweede klachtonderdeel stelt het Centraal Tuchtcollege het volgende voorop. In het verslag begeleiding ziekteverzuim van 2 november 2016 heeft de verzekeringsarts genoteerd:

'(...) Cliënt is arbeidsongeschikt vanwege medische klachten e. waardoor hij beperkingen heeft in zijn functioneren. Bij het voorgaand spreekuurcontact bleek, dat de klachten en beperkingen geleidelijk verminderen. Uit het huidig spreekuurcontact blijkt, dat de klachten en beperkingen verder zijn afgenomen. Gelet op de huidige onderzoeksbevindingen zijn er op dit moment geen medische redenen meer om de arbeidsongeschiktheids-situatie te continueren. (...)'

4.5 Ter terechtzitting in beroep heeft de verzekeringsarts desgevraagd verklaard dat hij klager, anders dan uit het verslag begeleiding ziekteverzuim lijkt te volgen, op (of kort voor) 2 november 2016 niet heeft gezien, laat staan onderzocht. Waar de verzekeringsarts stelt dat zijn aanname dat de klachten en beperkingen op 2 november 2016 verder waren afgenomen gebaseerd was op het feit dat die klachten en beperkingen tijdens de voorgaande contacten steeds verder afnamen, verklaart dit naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege onvoldoende hetgeen door de verzekeringsarts in het verslag begeleiding ziekteverzuim genoteerd is. In elk geval had de verzekeringsarts, alvorens te kunnen concluderen dat de klachten en beperkingen zodanig waren afgenomen dat er geen medische redenen meer waren om de arbeidsongeschiktheidssituatie te continueren, hiernaar op (of kort voor) 2 november 2016 onderzoek moeten verrichten. Omdat lichamenlijke klachten eerder mede aanleiding waren voor de arbeidsongeschiktheid had daarbij ook nadrukkelijk aandacht aan die klachten geschonken moeten worden en was een lichamenlijk onderzoek op zijn plaats geweest, mede omdat dit eerder tijdens de verzuimperiode nog niet was verricht. Het beroep van klager slaagt op dit punt.

4.6 Wat betreft het derde klachtonderdeel, waarmee klager de verzekeringsarts verwijt dat hij te ver is gegaan door klager te adviseren de arbeidsrelatie te beëindigen, heeft klager, terecht, aangevoerd dat zulks in strijd zou zijn met de STECR Werkwijzer Arbeidsconflicten. Deze werkwijzer bepaalt, onder '3.2 De positie van de bedrijfsarts':

'(...) Uit den boze zijn adviezen die gaan in de richting van een in de ogen van de bedrijfsarts wenselijk einde van de arbeidsovereenkomst. (...)'

Partijen zijn echter verdeeld over het antwoord op de vraag in hoeverre de verzekeringsarts klager geadviseerd heeft zijn arbeidsrelatie te heroverwegen. Waar de verzekeringsarts ter terechtzitting in beroep heeft verklaard dat hij op dit punt een

zekere terughoudendheid heeft betracht, wijzen zowel het verweerschrift in eerste aanleg als het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg, tegen de inhoud waarvan door de verzekeringsarts geen bezwaar is gemaakt, op een steviger rol. Bij deze stand van zaken houdt het Centraal Tuchtcollege het ervoor dat de verzekeringsarts minst genomen in strijd met de hiervoor aangehaalde bepaling van de STECR een advies heeft gegeven dat in de richting ging van een in zijn ogen wenselijk einde van de arbeidsovereenkomst. In zoverre slaagt het beroep van klager.

4.7 Met betrekking tot het vierde klachtonderdeel heeft de behandeling van de zaak in beroep het Centraal Tuchtcollege geen aanleiding gegeven tot de vaststelling van andere feiten of tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het regionaal tuchtcollege in eerste aanleg en neemt het hier over hetgeen dat college onder 5.6 heeft overwogen.

Maatregel

4.8 Het regionaal tuchtcollege heeft aan de verzekeringsarts de maatregel van berisping opgelegd. Hoewel in beroep het tweede alsnog geheel en het derde klachtonderdeel gegrond zijn verklaard, ziet het Centraal Tuchtcollege onvoldoende grond voor het opleggen van een zwaardere maatregel. De opgelegde maatregel van berisping acht het Centraal Tuchtcollege voor alle gegrond verklaarde klachtonderdelen passend en geboden.

4.9 Om redenen aan het algemeen belang ontleend gelast het Centraal Tuchtcollege de publicatie van deze uitspraak.

05

Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

- vernietigt de beslissing waarvan beroep voor zover het tweede klachtonderdeel gedeeltelijk en het derde klachtonderdeel geheel ongegrond zijn verklaard;

en in zoverre opnieuw rechtdoende:

- verklaart beide klachtonderdelen alsnog gegrond;
- bekrachtigt de beslissing voor het overige en bepaalt dat de maatregel van berisping gehandhaafd blijft; (...)

Deze beslissing is gegeven door E. J. van Sandick, voorzitter, E. F. Lagerwerf-Vergunst en S. M. Evers, leden-juristen, J. H. M. de Brouwer en J. A. W. Dekker, leden-beroepsgenoten, en M. D. Barendrecht-Deelen, secretaris. Uitgesproken ter openbare zitting van 19 maart 2020. ■

web

De volledige tekst van deze uitspraak staat op medischcontact.nl/tuchtrecht. Log in, bekijk deze en eerdere uitspraken en discussieer mee.

Voor meer uitspraken zie tuchtrecht.nl.

ACTUELE UITSPRAKEN

● Verzekeringsarts gaf geen waardeoordeel

Klager is door beklagde (verzekeringsarts) gezien vanwege het einde van de wachttijd in het kader van de WIA. Hij verwijt de verzekeringsarts dat zij ten onrechte in het verslag van het beoordelingsgesprek heeft genoteerd dat hij is weggelopen uit de mediation met zijn werkgever. Dit heeft volgens klager geleid tot voor hem nadelige beslissingen van het UWV. Het college oordeelt dat de gewraakte passage een (feitelijke) weergave van de inhoud van de stukken is en geen mening van de verzekeringsarts. De verzekeringsarts heeft in het dossier vermeld dat de bedrijfsarts had gezegd dat cliënt was weggelopen uit het gesprek. Gelet op haar conclusie dat sprake was van verminderde benutbare mogelijkheden als rechtstreeks gevolg van ziekte of gebrek, was er geen aanleiding de opmerking bij de bedrijfsarts te verifiëren. Daarnaast is niet gebleken dat de gewraakte opmerking een rol heeft gespeeld bij het oordeel over de re-integratie-inspanningen van de werkgever. Klacht ongegrond.

RTG Amsterdam, 6 april 2020

● Cosmetisch arts kon resultaten behandeling niet garanderen

Klaagster, een influencer, had een afspraak met de kliniek waar beklagde (arts) werkzaam is, wat inhield dat ze kosteloos behandeld werd en hierover op Instagram vlogs en foto's deelt. De arts heeft klaagster behandeld met CO₂-laser voor oneffenheden in haar gezicht. Daarna is klaagster op vakantie naar Thailand geweest en bleek sprake van hyperpigmentatie. Hierop koos ze voor een tweede CO₂-laserbehandeling. Klaagster verwijt de arts dat hij haar onzorgvuldig heeft behandeld, waardoor zij blijvende huidschade en emotionele schade heeft opgelopen. Het college oordeelt dat CO₂-laserbehandeling in dit geval een geschikte methode is en adequaat is uitgevoerd. De arts heeft klaagster geadviseerd uit de zon te blijven, een crème met hoge uv-filter te gebruiken en haar hoofd te bedekken. De – desondanks – ontstane hyperpigmentatie is een veelvoorkomende complicatie en is besproken met klaagster. Dat klaagster met het resultaat niet tevreden is, betekent niet dat de arts tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Klacht ongegrond.

RTG Amsterdam, 6 mei 2020

Elke week selecteren KNMG-juristen opvallende uitspraken in het gezondheidsrecht. Een volledig overzicht kunt u vinden op medischcontact.nl/recht. Tegen uitspraken van regionale tuchtcolleges kan tot zes weken na de uitspraak nog hoger beroep worden aangekend.

